

Fővárosi Ítéltábla
1.Pf.20.714/2019/4.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Győrki Mónika ügyvéd (1027 Budapest, Kandó Kálmán utca 3. IV/3.) által képviselt Marton Béla (8175 Balatonfűzfő, Árok utca 3.) felperesnek, a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (1300 Budapest, Pf. 193., ügyintéző: dr. Nehéz-Posony Márton ügyvéd) által képviselt hvg.hu Szerkesztősége (1037 Budapest, Montevideo utca 14.) I. rendű, a HVG Kiadó Zrt. (1037 Budapest, Montevideo utca 14.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. június 20. napján meghozott 33.P.20.980/2019/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az államnak 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű alperes által szerkesztett és a II. rendű alperes által kiadott hvg.hu honlapon 2019. március 10. napján „Ősfás erdőt irtottak ki Balatonfűzfőn” címmel cikk jelent meg, ami az alábbi sorokat tartalmazta:

„A polgármester szerint csak mindenki által ismert építkezés előkészítése folyik, a helyiek ezt cáfolják. A háttérben viszont a polgármester fiának alakja sejlik föl.

Marton Béla polgármester megbízásából amatőr favágókommandó esett neki a Balatonfűzfői a strand melletti több ezer négyzetméteres erdőrésznek - adta hírül a 24.hu. Az erdőirtást gondosan dokumentálták a helybéliek által kezelt Facebook-oldalon, ahol maga, a polgármester igyekezett nyugtatni a kedélyeket. Marton azt állítja, hogy a területet 30 éve beépítésre szánják, a rendezési terv szerint is így van, csak eddig nem gondozták. Egy környéken lakó azonban kikérte Veszprémi Járási Kormányhivatal természet- és környezetvédelmi főosztályának állásfoglalását, amely szerint azokra a helyrajzi számokra, ahol az erdőterület volt, jelenleg is érvényes Natura 2000-es természetvédelmi védettség vonatkozik. „A férfi az állásfoglalás birtokában az elmúlt hetekben környezetvédelmi felülvizsgálatot is kért a kormányhivataltól, de onnan egyelőre nem érkezett válasz, viszont közben kivágták az erdőt” – írja a lap. A polgármester azt állítja, hogy az erdőt azért kellett kivágni, mert lakó- és vendéglátó-egységeket húznak majd fel rá, a partszakasz ugyanis nem alkalmas kikötő és standépítésre. Ám általános vélekedés, hogy Marton András, a polgármester fia áll az ügy mögött, aki a Magyar Szörf Szövetség elnökségi tagja, valamint a Balatonfűzfő Szörf Klub vezetője, és már

2018 tavaszán is arról értekezett az önkormányzat bizottsági ülésén, hogy strandröplabda-pályákat terveznek az erdő helyére. A sportpályákat a szörfösök és használnák."

A felperes 2019. március 12. napján és az I. rendű alperes által 2019. március 25. napján átvett levélben helyreigazítás iránti kérelemmel fordult az alpereshez, amelynek az alperes határidőben nem tett eleget.

A felperes a keresetében azt kérte, a bíróság arra kötelezze az I. rendű alperest, hogy a hvg.hu főoldalán, továbbá az eredeti cikk címe alá és szövege közzé beágyazva, eltérő színnel megkülönböztetett háttérű keretben, a cikk szövegétől nagyobb betűméretben az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé: „Helyreigazítás: 2019. március 10-i. „Ősfás erdőt irtottak ki Balatonfűzfőn” címmel megjelent cikkünkben valótlanul, illetve a való tényeket hamis színben feltüntetve állítottuk, hogy Marton Béla, Balatonfűzfő polgármestere megbízásából a Balatonfűzfői strand melletti több ezer négyzetméteres erdőrészen fakivágás, erdőirtás történt. A valótlan, illetve a való tényeket hamis színben feltüntető állítással szemben a valóság az, hogy Marton Béla polgármester a Balatonfűzfői strand melletti erdőrészen semmilyen fakivágásra nem adott megbízást." Kérte a II. rendű alperes perköltségben marasztalását.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Ellenkérelmükben arra hivatkoztak, hogy a fakivágás védett területen történt, ami a 351/3 és a 351/5 helyrajzi számú ingatlant is érintette. Álláspontjuk szerint teljes mértékben beigazolódott, hogy a kérdéses terület Natura 2000 besorolás alatt áll, azon fakivágás is történt. Azt ugyan nem tudták igazolni, hogy a fénykép ezt a területet ábrázolja, azonban ennek álláspontjuk szerint nincs jelentősége, mert nem teszi megalapozatlanná a cikk állításait.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 76.200 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Államnak 36.000 forint eljárási illetéket.

A kereset elbírálásánál felhívta a Pp. 495. § (1) bekezdését, 496. § (1) bekezdését, Magyarország Alaptörvényének IX. cikk (1), (2) és (3) bekezdését, az Smtv. 4. §-át, 10. §-át 12. §-át. Részletesen idézte a PK 12. számú állásfoglalást, a PK 13., 14., 15. számú állásfoglalást, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett közlések tartalmát tekintve tényállítások, ezért sajtó-helyreigazításnak helye van. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján megállapította, hogy történt fakivágás az önkormányzat tulajdonában álló területen, a fakivágás tényét felperes sem cáfolta. A cikk írója előzetesen meggyőződött a 351/3 hrsz.-ú terület besorolásáról ekként jutott arra, hogy ősfás területen vágják az erdőt. Természetvédelmi területen lévő fák sorsa közügynek tekinthető, és mint ilyennek a vitatása közérdeklődésre számot tart. Jelen esetben a cikk a megkapott információkból arra jutott, hogy a fákat természetvédelmi területen vágják ki a felperes megbízása alapján. A fakivágást az önkormányzat végeztette, amelyet a polgármester képvisel, a felperes nem kifogásolhatja, hogy az önkormányzati területen végzett fakivágást vele azonosítják. A cikk alappal állította a terület Natura 2000 besorolását, hiszen erről hivatalos hatósági információja volt, azt pedig a felperes nem kifogásolhatja, ha a fakivágást nagyobbnak tüntetik fel, mint ami a valóságban az önkormányzati területet érintette. Nem a fotónak van kiemelt jelentősége a cikk szempontjából, így a fotó hibás volta lényegében tévedésnek tekinthető. Mellőzte az alperes indítványát a Veszprémi Kormányhivatal megkeresésére, mivel a tájékoztató szövegét az alperes bemutatta, ennek hiányában is elbírállható volt az ügy. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, perköltségről a Pp. 81. § (1), (2) bekezdése, 82. § (1), (2) bekezdése, 83. § (1), (2) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet megalapozatlanság okán változtassa meg és a kereseti

kérelemnek teljes egészében adjon helyt, valamint a II. rendű alperest perköltségben marasztalja. A Pp. 369. § (2), (3), (4) bekezdése alapján az anyagi jognak való megfelelés felülbírálatát kérte. A felülbírálati jogkört megalapozó jogszabályként a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontját jelölte meg. A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az ítéletben rögzített tényállás teljes körű felülbírálatát kérte. Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást hiányosan állapította meg, továbbá a helyreigazítási kérelme első részét emelte be az ítéletbe. A cikk valós tartalma, hétköznapi nyelvtani és logikai értelmezése szerint a felperes fia magánérdeke miatt elrendelte egy ősfás erdő kiirtását, majd arról valótlan tájékoztatást adott. Az elsőfokú ítélet tévesen tartalmazta, hogy alperesek a cikk közzétevése előtt forrást kutattak fel. A valóságban alperesek kutatómunkát nem végeztek, forrással nem rendelkeztek, hatósági tájékoztatást nem tekintettek meg, pusztán a 24.hu portálon 2019. március 9-én megjelent cikket szerkesztették át. Az elsőfokú ítélet tévesen állapította meg, hogy az alperesek bármilyen forrás alapján következtetéseket vontak volna le, mert azt az alperesek sem állították. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes nyilatkozata nem arra a területre vonatkozott, amelyre azt a cikk rávetítette, így a teljes egészében valós tartalmú nyilatkozatot hamis színben tüntette fel. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a cikkbe illesztett linkről elérhető Facebook tartalmak, valamint fényképek nem a sportpálya építésére kijelölt önkormányzati tulajdonban álló ingatlanra vonatkoztak, hanem egy magántulajdonú építési területre. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon fogadta el tényként Ticz Antal Attila tanú vallomását, amely szerint a védett besorolású Balatonfűzfő 351/5 hrsz. alatti ingatlanon is zajlott favágás, erre bizonyíték nem volt.

A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú ítélet teljes körű felülbírálatát indítványozta, mert az elsőfokú bíróság tévesen megállapított tényekből, a valóságnak nem megfelelő jogi következtetéseket vont le. Nem vette figyelembe, hogy a Facebook közösségi oldalon Varga László 2019. március 7-i posztjában és az ehhez fűzött nyilatkozatban is hivatkozott favágás egy magántulajdonú építési területen zajlott, nem önkormányzati tulajdonú területen. Az elsőfokú ítélet jogszabálysértő módon nem vette figyelembe, hogy I. rendű alperes a Facebook-csoportban egyértelműen meghatározott építési területre vonatkozó tájékoztatást a képi és szöveggörnyezetből kiragadva valótlan állítások közé helyezte, azt valótlan tartalommal töltötte meg, amihez a magánépítkezésen készült fényképet csatolta állításai bizonyítékként. Az elsőfokú bíróság a PK 12. számú kollégiumi állásfoglalásban rögzített ítélkezési alapelvekkel ellentétben nem a cikk valós tartalmát és összefüggését vette figyelembe, hanem az egyes mondatokat, mondatrészeket elszigetelten értelmezte, az egymással összetartozó tartalmi elemeket szétválasztotta, az alperesi bizonyítási terhet mellőzte.

A Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján az elsőfokú ítélet felülbírálata álláspontja szerint azért indokolt, mert az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmével nem összességükben vizsgálta és értékelte, a bizonyítékok csak egyik részét vette figyelembe, a másik részét mellőzte. Alperesek nem bizonyították a keresetben sérelmezett állításokat. A favágással érintett terület Natura 2000-es védettsége nem képezte a kereset tárgyát. Az elsőfokú bíróság a cikk valótlan és a valóságot hamis színben feltűntető állításait való tényként fogadta el. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon minősítette újságírói véleménynek a személyére közvetlenül vonatkozó valótlan és a valóságot hamis színben feltűntető tényállításokat.

A perbeli tényállítások valótlanáguk okán közszereplői minősége ellenére nem minősülnek a Ptk. 2:44. §-ában szabályozott közéleti ügyek megvitatásának a körébe. Az elsőfokú ítélet megállapításaival ellentétben a cikk nem tartalmazott véleményt, kizárólag a 24.hu cikkből átvett valótlan tényállításokat közölte. A felperesre vonatkozó közléseket valótlan szöveggörnyezetbe helyezte, valótlan tartalommal ruházta fel, ezáltal a valóságot hamis színben tüntette fel.

Nem létezett, és azóta sem létezik vita a balatonfűzfői fakivágásokról, a cikk témája nem egy valós közéleti ügy, hanem egy alperesek által kitalált, összekevert, nem létező történet. A cikk kifejezetten a felperes személyéről, polgármesteri tevékenységéről szólt, az állítások egymással összekapcsolódva azt

a hamis látszatot keltették, mintha a felperes a hivatását felhasználva, azzal visszaélve, személyes érdekekből kiirtatott volna egy tóparti védett erdőt. A cikk valós tartalma hivatali visszaélés és természetkárosítás bűncselekményeinek az elkövetésére utalt, ami miatt magánszemélyek büntető feljelentést is tettek. A cikk előzménye a 2019. február végén március elején a balatonfűzfői lakópark építési területén zajlott favágás volt. Varga László 2019. március 6. és 7-én közzétett fényképeiből mindenki számára egyértelmű, hogy a felperes nyilatkozata a fényképen látható magán építési területre vonatkozott, azonban a cikk a nyilatkozatot olyan szövegkörnyezetbe helyezte, mintha egy több kilométerrel arrébb található önkormányzati területre vonatkozott volna. Az önkormányzati tulajdonú területen a tájékoztatását követő napon, 2019. március 8-án kezdődött a helyi képviselő-testület határozata alapján egy sportpálya-beruházás előkészítése, ahol összesen 23 fát vágtak ki. 2019. március 8-án tudomása szerint 5 fát vágtak ki, a többi már az alperesi cikk megjelenését követő napokban. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 2019. március 7-ei tájékoztatást akként, mintha a felperes a cikkekben írtak szerint a sportpálya építési területéről nyilatkozott volna. A cikk kizárólag tényállításokat tartalmazott, a felperesről idézett és rá vonatkozó közléseket I. rendű alperes valótlan szövegkörnyezetbe helyezte, valótlan tartalommal ruházta fel, és ezáltal hamis színben tüntette fel a valóságot. Kifejezetten azt állította a cikk, hogy a felperes megbízást adott az erdőirtásra, majd valótlan tájékoztatást adott a területről és annak védettségéről is, holott ilyen nem történt, az állításokat alperesek nem bizonyították.

Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon minősítette lényegtelen pontatlanságnak a cikkbe illesztett nagy méretű, rendkívül hangsúlyos, megcsonkítva közölt fényképet, amelyet alperesek a Facebook-csoportról emeltek ki. A fotó azonban a magántulajdonú építési területet ábrázolta. A fényképnek jelentősége volt a cikk által keltett hamis látszat kialakításával összefüggésben. Az eredeti fényképet megcsonkították, a felső részről az eredeti felvételen látható magas építéshez használt darut levágták, azt a látszatot keltették, mintha a fénykép a kiirtott ősfák helyszínét ábrázolná.

A felperes fellebbezési álláspontja szerint összességében megállapítható, hogy a felperestől idézett tájékoztatás nem a sportpálya beruházására vonatkozott, a cikk a favágással érintett magántulajdonú és az önkormányzati területeket összekeverte, a cikk nem a való tényeket ismertette, hanem valótlan látszatot alakított ki.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésben írtakkal ellentétesen értékelte. Jogszabálysértő módon hivatkozott bizonyítékként az alperes által az első tárgyaláson a bíróság részére felmutatott, az iratokhoz nem csatolt térképre. A perben nem csatolt dokumentumok a Pp. alapján bizonyítékként nem vehetők figyelembe. Különösen nem hiteles bizonyítékai egy konkrét ingatlan Natura 2000-es oltalmának az ítéleti megállapítása során, szemben az ingatlan-nyilvántartás adataival, amely ezt a tényt közhitelesen tartalmazza. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körében tévesen tulajdonított jelentőséget a Veszprémi Kormányhivatal 2019. február 5-én kiadott részben téves tartalmú tájékoztatásának, mivel a keresetben sérelmezett állításokkal ez a dokumentum nincs közvetlen összefüggésben. A 2019. március 7-i nyilatkozat nem a kormányhivatal tájékoztatása szerinti területre vonatkozott, továbbá a keresettel sem állt közvetlen összefüggésben.

A cikk állítása szerint a felperes fia érdekében megbízást adott egy partmenti ősfás erdő kiirtására, majd valótlan tájékoztatást adott favágással és az érintett terület besorolásával kapcsolatosan. Az eljárás során bizonyította, hogy a cikk állításai valótlanok, mert más-más tulajdonjogi jogi és környezetvédelmi besorolású területre vonatkozó állításokat keverték össze és hoztak létre egy nem létező történetet. Magyar László Lajos tanú egyértelműen bizonyította, hogy nem állt kapcsolatban az alperesekkel, a favágók vezetője pedig nem azt mondta, hogy a felperes megbízásából vágják a fát, hanem azt, hogy az önkormányzat döntése alapján. Magyar László Lajos tanúvallomása tehát kifejezetten cáfolta a cikk állításait.

Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette perdöntőnek azt a tényt, hogy 2019. március 8. napjától az önkormányzati tulajdonú 351/3 hrsz. alatti területen is történt favágás, mivel a perbeli cikk nem az ezen a területen zajlott favágásról számolt be, hanem egy meg sem történt erdőirtásról. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem vette figyelembe, hogy a cikkben hivatkozott, onnan link útján elérhetővé tett Facebook-csoportban 2019. március 7-én közzétett tájékoztatása semmilyen ténybeli kapcsolatban nem állt az önkormányzati területeken 2019. március 8-tól zajlott fakivágással. Ticz Antal Attila tanú bizonyította, hogy a partmenti területeken 2019 tavaszán több, eltérő tulajdonjogú és természetvédelmi besorolású területen zajlott favágás, azonban az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a perbeli cikk ezeket összekeverte, valótlan látszatot alakított ki.

Előadta, hogy a Balaton partján három önkormányzati tulajdonú szomszédos ingatlan található, kivett közpark és közút besorolással. A három terület közül a sportpálya építése céljából a képviselő-testület a 351/3 hrsz.-ú területet jelölte ki, amelyről 2019. március 8-át követően összesen 23, nagyobb részben sérült fa kivágására került sor. Ez a terület a magyar jogszabályok és az ingatlan-nyilvántartási adatok szerint nem állt Natura 2000 oltalom alatt, a tervezett sportpálya-beruházás miatti favágás kizárólag ezen a területen zajlott 2019. március 8. napjától. A 2018. november 21. napjától Natura 2000 oltalom alatt álló 351/4 és 351/5 hrsz. alatt nyilvántartott területek természetvédelmi besorolására történő alperesi hivatkozás azért nem bír jelentőséggel, mivel a sportpálya-beruházás ezeket a területeket nem érintette, azokon egyetlen fa kivágására sem került sor, ahogyan azt Ticz Antal Attila is elmondta. Nem vitatta, hogy a Veszprém Megyei Kormányhivatal 2019. február 5-i tájékoztatása szerint valamennyi felsorolt önkormányzati terület Natura 2000 oltalom alatt áll, azonban ezt a tájékoztatást a jelen eljárás előtt alperesek nem ismerték, a felperes sem ismerte, ez a tájékoztatás nem érinti a helyreigazítási kérelmében, illetve a kereseti kérelmében foglaltakat. A kormányhivatal tájékoztatása a Facebook-csoportban közzétett nyilatkozatának valóságát nem cáfolja, az alapján alperesek a helyreigazítás közzétételét akkor sem tagadhatták volna meg, ha rendelkezésükre állt volna.

Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő megállapításával ellentétben a Balatonfüzfő Város Önkormányzata helyi képviselő-testülete által 2018. évben hozott sportpálya építését jóváhagyó döntéseket. A strandröplabda-pálya építéséről a képviselő-testület dönthet kizárólagos hatáskörben, aki a területet kijelölte, ami egyben a favágás szükségességét is magában foglalta. A csatolt képviselő-testületi jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy felperes 2018. augusztus 28-ig egyáltalán nem vett részt a sportpálya-építés vitájában, nem szavazott a fia érintettsége miatt, maga kérte a kizárását. 2018. augusztus 28-tól a fia már nem működött közre a projektben, egy szavazattal vett részt a határozathozatalban. Ez a tény nem értékelhető akként, mintha a favágás a felperes megbízása alapján történt volna. Ezt támasztja alá, Magyar László Lajos tanú nyilatkozata is, aki akként nyilatkozott, hogy a favágók vezetője az önkormányzat döntésére hivatkozott. Valótlan ezért a cikk azon állítása, miszerint a felperes megbízásából történt az erdőirtás. A helyi önkormányzat működéséről szóló tájékoztatás során az önkormányzat a képviselő-testület és a polgármester megnevezések sok esetben egymással felcserélhetőek az olvasók megtévesztése nélkül, és valós tájékoztatás adható annak ellenére is, hogy jogi értelemben ezek a szervek egymástól elkülönülő önálló feladat- és hatáskörrel rendelkeznek. A perbeli cikk tárgya azonban nem az önkormányzat működése volt, hanem az, hogy polgármesterként a fia érdekkörében hozta meg az ősfás erdő kiirtásáról szóló döntést, vagyis személyes érdekei és döntés áll a háttérben. Az adott szövegkörnyezetben a felperes személyére vonatkozó valótlan állítások közé tartozik az is, hogy a cikk a képviselő-testület jogszerű döntését nem tüntethette volna fel olyan hamis színben, mintha azt a felperes hozta volna meg polgármesterként a fia érdekében. Ráadásul Ticz Antal Attila tanúvallomása bizonyítja, hogy a sportpálya-beruházás területén összesen 23 fa kivágására került sor. A képviselő-testület határozata által jóváhagyott beruházás területén 23 nyárfa kivágása nem minősíthető a felperes által eldöntött, ősfás erdő kiirtásaként. A cikk szerint védett ősfás erdő kiirtásáról szóló döntés valósága esetén a hivatali hatáskörrel való visszaélés és a természetkárosítás bűncselekmények törvényi tényállását is kimerítené, rendkívül súlyos bűncselekmény elkövetésével gyanúsítja meg a felperest a cikk. Az erdőirtás szót kizárólag bűncselekményre utaló kifejezésként lehet értelmezni, hiszen polgármesterként védett erdő kiirtására utasítást adni kizárólag bűncselekményként

értelmezhető, ahogy a cikk alapján büntetőeljárás is indult.

Az I. és II. rendű alperes azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet annak helyes indokainál fogva hagyja helyben. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a nem vitatott fakivágás védett területen történt. A fakivágás tényének, nem pedig a méretének van jelentősége. Az önkormányzat képviselő-testületét a polgármester képviseli, a fénykép pedig lényegtelen tévedésnek minősül.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a kereset elbírálása szempontjából irányadó anyagi jogszabályokat és a bírói gyakorlatot maradéktalanul felhívta, azok helytálló alkalmazásával a keresetet helyes érdemi döntéssel utasította el, olyan lényeges eljárási szabályt sem sértett, ami Pp. 381. § alkalmazását indokolná.

Arra ugyan helytállóan hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása nem tartalmazza, hogy a felperes a pert megelőzően az I. rendű alpereshez eljuttatott helyreigazítás iránti kérelemben a valótlan, illetve hamis színben feltüntetett állításokkal szemben a valóság közlését is kérte. Eszerint Marton Béla polgármester a balatonfűzfői strand melletti erdőrészen semmilyen fakivágásra nem adott megbízást. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét is hiányosan ismertette, mert a valóság közlésére irányuló kérelmet az ítélet nem tartalmazza. Ennek azonban az ügy eldöntése szempontjából jelentősége nem volt, a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a tényállás kiegészítését sem teszi szükségessé, mert a perben releváns bizonyítékok mérlegelését ez a hiányosság nem teszi okszerűtlenné és végső soron a kereset érdemi elbírálására sincs kihatással.

A PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel a közléseket a valós tartalmuk alapján, a szöveg belső összefüggései és a kialakult közfelfogás, az átlagolvasó értelmezése alapján kellett megítélni. Ennek alapján a helyreigazítani kért közlésben foglalt tényállítást kell a cikk összefüggései alapján megítélni, a keresettel nem sérelmezett tényállítások valóságát vagy valótlanágát azonban a bíróság a PK 12. számú állásfoglalás alapján sem köteles vizsgálni. A per kereteit a helyreigazítási kérelemmel érintett közlés, majd az ennek megfelelő tartalmú kereset határozza meg. Ekként ebben a perben nem arról kellett állást foglalni, hogy a cikk egésze a felperessel összefüggésben valótlan tényeket állít-e, hanem abban, hogy kizárólag a helyreigazítás iránti kérelemmel, majd a keresettel sérelmezett közlés az írás egészére figyelemmel tekinthető-e tényállításnak, vagy a közlés véleménynyilvánításnak minősül. Ezt követően kellett arról döntenie, hogy ezek a tényállítások valósak-e, azokat az alperesek tudták-e bizonyítani, illetve ha a kifogásolt tartalom értékelést is magában foglaló tényállítás, annak van-e olyan ténybeli alapja, amely alapján a logika alapvető szabályainak sérelme nélkül az adott értékelést vagy következtetést is magában foglaló tényállítás megtehető. Figyelemmel kellett lenni továbbá a közügyekre vonatkozó sajtómegjelenés kapcsán a Ptk. 2:44. §-ára, amelynek értelmében a közügyek szabad megvitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben korlátozhatja. Értékelni kellett a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban és a 13/2014. (IV.18.) AB határozatában foglaltakat, vagyis a közügyre vonatkozó véleménynyilvánítási szabadság kiemelt védelmét is.

A cikk alapján az olvasó számára egyértelműen megállapítható, hogy az írás a strand melletti erdőrészt kivágásáról és nem az ettől földrajzilag távol eső magánépítkezésről számol be, az önkormányzat tulajdonában álló Balatonfűzfő 351/3 hrsz.-ú ingatlanon történt eseményeket kívánja bemutatni. A helyszín megjelölésén túl („strand melletti”) az írás azt is közli, hogy a közvélekedés szerint a favágást strandröplabda-pálya létrehozása indokolja, ami a terület beazonosíthatóságát egyértelművé teszi.

Magyar László Lajos tanú vallomása alapján az is megállapítható, hogy valóban a Balatonfűzfő 351/3 hrsz.-ú ingatlanon zajló favágásokról adott információt más sajtóorgánumnak. Kétségtelen, hogy az I. rendű alperes az általa közzétett cikk illusztrációjaként nem a Balatonfűzfő 351/3 hrsz.-ú ingatlant ábrázoló képet mutatta be és a felperes ezzel kapcsolatosan közzétett nyilatkozata sem a sportpálya-beruházás helyszínén történő cselekményekre vonatkozott, amivel a felperes nyilatkozatának I. rendű alperes téves és valótlan tartalmat tulajdonított. A cikk alapján azonban az olvasó számára még így is egyértelmű, hogy nem a magánterületen zajló események feltárása a téma, hanem az önkormányzat tulajdonában lévő ingatlanon végzett sportpálya-beruházás és a felperes fiának tevékenysége közötti összefüggés firtatása. Az alpereseknek ezért azt kellett bizonyítania, ezen a területen (Balatonfűzfő 351/3 hrsz.-ú) történt-e a felperes megbízásából favágás, a keresettel sérelmezett mondat helyreigazításának ugyanis kizárólag ekkor lehet helye. Magyar László Lajos és Ticz Antal Attila tanúk az eljárás során előadták (33.P.20.980/2019/16. számú tárgyalási jegyzőkönyv), hogy a Balatonfűzfő, 351/3 hrsz.-ú ingatlanon 2019. március 8-án az önkormányzat megbízásából fakivágások kezdődtek, ezt maga a felperes sem vitatta. A közlés valóságnak megfelelése szempontjából annak sem volt jelentősége, hogy a sportpálya létrehozásáról a döntést nem a felperes, hanem az önkormányzat képviselő-testülete hozta meg, mert az alperes nem a sportpálya létrehozására vonatkozó döntést tulajdonította a felperesnek, hanem azt állította, a felperes megbízására vágták a fákat. Másrészt a 2011. évi CLXXXI. törvény (Mötv.) 65. § alapján a polgármester a képviselő-testület elnöke, az Mötv. 67. § (1) bekezdés a) pontjának felhatalmazása alapján a képviselő-testület döntései szerint és saját hatáskörében irányítja a polgármesteri hivatalt, a felperes tevékenysége az általa képviselt polgármesteri hivatal, továbbá az önkormányzat magatartásától az olvasó számára ilyen szempontból nem különül el. Jól tükrözi ezt, hogy az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk (Magyar László Lajos, Ticz Antal Attila) az önkormányzat, a képviselő-testület és a polgármesteri hivatal kifejezéseket egymás szinonimájaként használták. A sérelmezett kijelentés szempontjából tehát ennek a különbségtételnek nem volt jelentősége. Emellett az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, a favágás mértékét az I. rendű alperes ugyan tévesen közölte, mert több ezer négyzetméteres erdő rész kivágására a peradatok szerint sem a felperes, sem a polgármesteri hivatal, de a képviselő-testület sem adott utasítást. A cikk egészének mondanivalóját illetően azonban ez olyan lényegtelen pontatlanság, amit helyreigazítással orvosolni nem kell. Ezt támasztja alá az is, hogy a felperes keresetében egyébként maga sem a kivágott fák mennyiségét tartotta lényegesnek, mert a valóság álláspontja szerint az, hogy a felperes Balatonfűzfőn a strand melletti erdő részen semmilyen favágásra nem adott megbízást, amit viszont a rendelkezésre álló bizonyítékok egyértelműen cáfolnak.

A felperes nyilvánvalóan közszereplő, az önkormányzat tulajdonában álló ingatlant érintő favágás, beruházás minden kétséget kizáróan közügy. Ennek azonban a per szempontjából nem volt jelentősége, mert a 13/2014. (IV.18.) AB határozat [41] bekezdése és a 7/2014. (III.7.) AB határozat [17], [35] bekezdései alapján az utóbb hamisnak bizonyult tényállások tekintetében kell a véleménynyilvánításhoz fűződő és a felperes személyiségi jogainak védelméhez fűződő jog közötti érdekösszemérést elvégezni. A keresettel sérelmezett mondatban az I. rendű alperes valótlan tény nem állított, ezért a felperes közszereplői mivoltának, a közérdeklődésre számot tartó témának sem volt jelentősége.

Nem vitatható, hogy I. rendű alperes a cikkhez a felperes más beruházással kapcsolatos nyilatkozatát társította, ez azonban kifejezetten a keresettel sérelmezett mondatban foglalt azon állítást, hogy a felperes megbízására vágtek fákat a strand melletti erdőben, nem teszi valótlanná, az abban foglalt valós tényállítások helyreigazítását a felperes ebben a perben ezért nem kérheti.

A fent kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a II. rendű alperes a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján perköltséget nem számított fel, ekként az ítéltáblának erről dönteni a Pp. 82. § (1) bekezdés alapján nem kellett. A le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdés és a Pp. 499. § (1) bekezdés alapján határozott.

Budapest, 2019. október 1.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró